

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 339/2019-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. novembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Ba One, s. r. o., IČO 36 722 316, Grösslingová 4, Bratislava, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27 CoE 17/2019 z 30. apríla 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Ba One, s. r. o., odmieta pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Ba One, s. r. o.,

IČO 36 722 316, Grösslingová 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 27 CoE 17/2019 z 30. apríla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení oprávneného v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Považská Bystrica sp. zn. 1 Er 387/1999, ktoré sa vedie na podklade rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 69/1997, ktorým boli potvrdené rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo 14. apríla 1997 o predpísaní poistného povinnému v exekučnom konaní. Pôvodným veriteľom tejto pohľadávky bola Sociálna poisťovňa a zmluvou o postúpení pohľadávky z 29. júla 2008 bola podstatná časť pohľadávky postúpená sťažovateľke za odplatu. Povinný podal návrh na zastavenie exekúcie, ktorý okresný súd uznesením sp. zn. 1 Er 387/1999 z 19. novembra 2018 zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal povinný odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení krajský súd v podstatnom uviedol:

„13. V posudzovanej exekučnej veci sa vymáha pohľadávka oprávneného proti povinnému a je nesporné, že povinný svoje peňažné záväzky nesplnil. Oprávnený na rozhodnutiach, ktoré sú v tomto konaní exekučným titulom- rozhodnutie Sociálnej poisťovne, č. 42/97 a,b - SZČO zo dňa 29.01.1997 a č. 21-953-400 3/97 a,b zo dňa 14.04.1997, ktoré boli predmetom preskúmania súdom (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.11.1997. č.k. 11 S/69/97). Oprávnený podal návrh súdnemu exekútorovi na výkon exekúcie podaním zo dňa 19.11.1998. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor Okresnému súdu Považská Bystrica dňa 28.12.1998 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo týmto súdom vydané dňa 11.02.1999.

14. Podľa § 2 ods. 1, 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 274/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni sociálne zabezpečenie a poistenie vykonáva Sociálna poisťovňa, ktorá je ako verejnoprávna inštitúcia zriadená zákonom na výkon sociálneho zabezpečenia a poistenia, ktorá rozhoduje

v rozsahu svojej zákonnej pôsobnosti o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb. Otázky, ktoré neupravoval priamo zákon č. 274/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni v znení účinnom do 30.06.2001, a predtým zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a zákon č. 54/1956 S. o nemocenskom poistení zamestnancov, upravoval vo verejnoprávnych vzťahoch zákon č. 71/1967 Zb. Správny poriadok. Aplikácia Správneho poriadku na tieto vzťahy vyplýva aj z § 126 zákona č. 100/1988 Zb. Z dôvodu absencie prechodných ustanovení zákona č. 242/2001 Z.z. (novela zákona č. 274/1994 Z.z. účinná od 01.07.2001), najmä k § 25 ods. 2, ktorým bola ustanovená pre oblasť sociálneho zabezpečenia a poistenia prekluzívna doba, dospel odvolací súd výkladom k záveru, že do 30.06.2001 platila pre túto oblasť právnych vzťahov trojročná prekluzívna doba podľa § 71 ods. 3 Správneho poriadku. Tento záver odvolacieho súdu je podporený aj výkladom nového znenia § 25 ods. 2 účinného od 01.07.2001, pretože použitie všeobecného predpisu o správnom konaní bolo priamo v texte ustanovenia vylúčené. Je zrejmé, že zámerom legislatívy bolo predĺženie prekluzívnej doby vo verejnoprávnych vzťahoch sociálneho zabezpečenia a poistenia. Od 01.07.2001 znenie § 25 ods. 1 odkazuje na poznámku pod č. 21 a znenie § 25 ods. 2 odkazuje na poznámku pod č. 21aa. Poznámka pod č. 21 odkazuje okrem iných aj na zákon č. 71/1967 Zb. Správny poriadok a poznámka pod č. 21aa odkazuje priamo na znenie § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku. Na rozhodnutia vydané po 01.07.2001 je vylúčená aplikácia trojročnej prekluzívnej doby.

15. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. “

4. Sťažovateľka v sťažnosti a jej doplnení z 24. septembra 2019 namieta, že napadnuté kasačné uznesenie je prekvapivé, zaujatý právny názor neuvádzali sporové strany ani okresný súd a krajský súd s možnosťou takého posúdenia veci sporové strany vopred neoboznámil. Argumentuje takto:

„... záväzný právny názor nebol predmetom diskusie, neuviedol ho ani povinný ani oprávnený a ani prvostupňový súd a porušovateľ naň neupozornil, že ho v odvolacom konaní zamýšľala použiť. Došlo tak v zmysle v ďalšom analyzovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k porušeniu práva na kontradiktórne konanie ako súčasť práva

na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím súčasne došlo k splneniu výnimky zo zákazu prieskumu kasačných rozhodnutí odvolacích súdov v zmysle v ďalšom analyzovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

5. Sťažovateľka ďalej ponúka svoj právny názor o neaplikovateľnosti § 71 ods. 3 Správneho poriadku, pokiaľ ide o prekluzívnu lehotu pre vykonanie exekučného titulu v jej veci:

«Na použitie Správneho poriadku do 30.6.2001 však odkazoval iba § 33 zákona č. 272/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni takto: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach podľa piatej časti tohto zákona s výnimkou § 31 sa vzťahujú všeobecné ustanovenia zákona o správnom konaní...“ Piata časť zákona č. 272/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni sa týkala iba ukladania sankcií (§ 26 až 33).

... Ak by mala popri sebe existovať premlčacia doba na uplatnenie rozhodnutia, ktorým sa predpísalo poistné na nemocenské a dôchodkové poistenie v trvaní 3 roky a súčasne by existovala prekluzívna lehotu v trvaní na 3 roky na dokončenie tohto vymáhania, prakticky by premlčacia doba stratila význam, pretože Sociálna poisťovňa v prípade uplatnenia vykonateľného nároku včas v zmysle dodržania premlčacej doby by nemohla po uplynutí niekoľkých dní pokračovať vo vymáhaní vykonateľného nároku. Nepochybne, v oblasti výkonu rozhodnutia podľa Piatej časti Správneho poriadku tento jav a zásadne narušenie právnej istoty mohol nastať, čo bol istotne jeden z dôvodov prijatia novely č. 242/2001 Z. z., avšak v oblasti výkonu rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku a exekúcie podľa Exekučného poriadku by bolo takéto zásadne narušenie právnej istoty pri vymáhaní vykonateľného nároku úplne nepredvídateľné. Ako uviedol právny zástupca sťažovateľa situácia sa ešte zhoršuje v prípade využitia odvolania, ktoré nemá odkladný účinok, čím dochádza dokonca k skoršiemu uplynutiu lehoty 3 rokov na dokončenie výkonu rozhodnutia podľa § 71 ods. 3 Správneho poriadku ako uplynie lehotu 3 rokov počítaná od právoplatnosti na vymáhanie pohľadávok na poistnom na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenia, ktorá začne plynúť neskôr v dôsledku podaného odvolania, čím sa odkladá právoplatnosť.

Argument porušovateľa o tom, že ak od 1.7.2001 je výslovne vylúčenie § 71 ods. 3 Správneho poriadku priamo v texte § 25 ods. 2 zákona NR SR č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni, potom do 30.6.2001 platila pre oblasť sociálneho zabezpečenia a poistenia prekluzívna doba podľa § 71 ods. 3 Správneho poriadku, je založený na jednoduchej premise, že ak je 3-ročná prekluzívna doba podľa § 71 ods. 3 Správneho poriadku výslovne vylúčená s účinnosťou od 1.7.2001, potom pred týmto dátumom platila nielen pre správny výkon rozhodnutia podľa Správneho poriadku, ale aj pre výkon rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku a exekúciu podľa Exekučného poriadku. Táto premisa však vedie k nesprávnemu záveru o tom, že na výkon rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku a exekúciu podľa Exekučného poriadku sa v prípade, ak došlo k vydaniu rozhodnutia Sociálnej poisťovne o predpísaní poistného pred 1.7.2001, vzťahu § 71 ods. 3 Správneho poriadku.

Je zrejmé, že vylúčenie aplikácie § 71 ods. 3 Správneho poriadku v § 25 ods. 2 zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni, ktorý sa týkal zakotvenia 10-ročnej prekluzívnej doby na vykonanie právoplatných a vykonateľných rozhodnutí pre všetky typy výkonu rozhodnutia vrátane správneho výkonu rozhodnutia, súdneho výkonu rozhodnutia a exekúcie, sa týkalo len výkonu rozhodnutia podľa Správneho poriadku.

Porušovateľ vykonal „výkladom“ pri absencii prechodných ustanovení vo vzťahu k novej jednotnej prekluzívnej lehote 10 rokov pri znení § 25 ods. 2 zákona NR SR č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni analógiu iuris, keď predĺženie lehoty pri výkone rozhodnutia podľa Správneho poriadku z 3 na 10 rokov aplikoval aj na výkon rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku a exekúciu podľa Exekučného poriadku, kde vytvoril dojem existencie 3 ročnej lehoty predĺženej na 10 rokov, hoci tak žiadna 3 ročná prekluzívna lehota nikdy použiteľná nebola a dodnes nie je, a to preto, že analógia ustanovení procesných kódexov, a to osobitne pri ustanoveniach týkajúcich sa výkonu rozhodnutia a exekúcie medzi sebou je v oblasti právnej hermeneutiky prípustná iba pri výslovnom odkaze na subsidiárne alebo špeciálne použitie. Osobitne to platí o prekluzívnych lehotách spôsobujúcich zánik vymáhateľnosti nároku resp. stratu účinnosti exekučného titulu. Analógia v oblasti prekluzívnych lehôt bez výslovného zákonného ustanovenia prikazujúceho takúto analógiu (v rámci výslovného príkazu na subsidiárne použitie) je výrazným znakom svojvôle (arbitrárnosti).

Prekluzívna doba pre nútený výkon rozhodnutia nebola do 30.6.2001 v zákone č. 274/1994 Z.z o Sociálnej poisťovni stanovená, a to ani na jeho nariadenie a ani na jeho dokončenie. Bolo v ňom stanovená len trojročná premlčacia doba na vymáhanie poistného na nemocenské a dôchodkové poistenie určené právoplatným a vykonateľným rozhodnutím o predpísaní poistného. Len pre výkon rozhodnutia podľa Správneho poriadku bola stanovená trojročná prekluzívna doba na dokončenie výkonu rozhodnutia podľa Správneho poriadku.

... do 30.6.2001 ani neexistoval hmotný právny predpis, ktorý by rieši preklúziu práv na výkon rozhodnutia Sociálnej poisťovne na poistnom na nemocenské poistenie alebo dôchodkové zabezpečenia, existovalo iba hmotnoprávne ustanovenie § 71 ods. 3 Správneho poriadku, ktoré však na súdny výkon rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku a exekúciu podľa Exekučného poriadku použiť nemožno použiť, pretože tomu bráni absencia výslovného ustanovenia, ktoré by toto hmotnoprávne ustanovenie § 71 ods. 3 Správneho poriadku umožnilo použiť pri výkone rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku a pri exekúcii podľa Exekučného poriadku. Aj keď v prípade §-u 71 ods. 3 Správneho poriadku ide o hmotnoprávnej ustanovenie (prekluzívna doba je svojou povahou hmotnoprávny inštitút, ak nejde napríklad o lehoty na podanie opravných prostriedkov alebo žaloby v správnom konaní, kde ide o procesné prekluzívne lehoty).»

6. Sťažovateľka doplnila ústavnú sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 24. septembra 2019, v ktorej poukázala na právne závery veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovené v uznesení sp. zn. 31 Cdo 1966/2004 zo 16. februára 2005, ktorým «*vyslovil zjednocujúci právny názor, podľa ktorého je § 71 ods. 3 Správneho poriadku v znení: „Rozhodnutie možno vykonať najneskôr do 3 rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti (ods. 1).“ použiteľné iba na práva priznané rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré sú upravené úpravou, pri ktorých absentuje premlčacia alebo iná doba a pri ktorých nedošlo k časovému obmedzeniu práva osobitnou úpravou. Potreba časového obmedzenia vymáhateľnosti práva je daná v záujme právnej istoty povinného. Veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovil tézu,*

že právoplatným priznaním práva sa nesmie zhoršiť situácia veriteľa v otázke vymáhateľnosti práva oproti stavu pred jeho priznaním...».

7. Na základe tejto argumentácie sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že:

„Krajský súd v Trenčíne uznesením sp.zn. 27CoE/17/2019-143 zo dňa 30.4.2019 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoE/17/2019-143 zo dňa 30.4.2019 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia...“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

13. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že sťažovateľka usiluje o kasáciu kasačného rozhodnutia. Ústavný súd v obdobnej veci už vyslovil (sp. zn. I. ÚS 246/2012 zo 6. júna 2012) názor na odmietnutie sťažnosti proti kasačnému rozhodnutiu, podľa ktorého sťažnosť bola podaná predčasne, keďže „sťažovateľka bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom uplatniť ochranu označeného práva aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany tohto práva, ktorého porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu konania na okresnom súde, ktorý bude vo veci opätovne konať v súlade s názorom dovolacieho súdu.“ Podobne ústavný súd odôvodnil odmietnutie sťažností aj v ďalších svojich rozhodnutiach v obdobných veciach (pozri III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014).

14. Uvedený právny názor však neplatí absolútne. Ústavný súd už zrušujúce rozhodnutia preskúmaval (pozri II. ÚS 439/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 152/2016 bod 3) a robí tak aj najvyšší súd (pozri 2 Cdo 1/2013; porov. tiež Súkromné právo č. 10-11/2015). K tomu je však potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia dochádza iba v tom prípade, keď dôvody pre tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, a tak znehodnocujú ďalšie konanie alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

15. Ústavný súd vzhľadom na uvedené obmedzil svoju prieskumnú aktivitu v rámci teórie svojej zdržanlivosti len na posúdenie, či sťažovateľkou uvádzané argumenty nesignalizujú taký zásadný procesný excés, ktorý by zaťažil celé ďalšie konanie spôsobom napravitelným až po skončení konania zásahom ústavného súdu pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by bolo možno považovať za nehospodárne a neúčelné.

16. Predmetná vec sťažovateľky nevykazuje ani jeden z uvedených dôvodov umožňujúcich ústavnému súdu uvažovať o zrušení napadnutého kasačného rozhodnutia krajského súdu. Právny názor vyslovený krajským súdom o potrebe subsidiárnej aplikácie Správneho poriadku na vec sťažovateľky, pokiaľ ide o prekluzívnu lehotu určenú pre výkon rozhodnutia správneho orgánu za situácie, že zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni v znení účinnom do 30. júna 2001 (ďalej len „zákon o Sociálnej poisťovni“) ako lex specialis túto parciálnu otázku neupravuje osobitne a zároveň o podpornej aplikácii správneho poriadku mlčí, nevykazuje znaky čo i len pnutia s označenými právami sťažovateľky a je ústavne akceptovateľný. Zohľadňuje totiž všeobecnú zásadu zakotvenú v § 1 ods. 1 Správneho poriadku, z ktorej vyplýva, že pre subsidiárnu aplikáciu tohto všeobecného procesného kódexu pre oblasť verejnoprávnych vzťahov nie je potrebné explicitne určiť v osobitnom predpise jeho

použitelnosť, a naopak, postačí, ak osobitný zákon výslovne jeho aplikáciu nevyklučuje. Tak to je aj v prípade zákona o Sociálnej poisťovni v znení účinnom v rozhodnom období.

17. Ústavný súd tak konštatuje, že vzhľadom na kasáciu nastolenú procesnú situáciu sťažovateľka bude mať možnosť uplatňovať všetky svoje procesné oprávnenia vrátane možnosti predostrieť svoju argumentáciu k opodstatnenosti aplikácie Správneho poriadku v ďalšom (pokračujúcom) konaní pred okresným súdom a následne prípadne v opravných prostriedkoch podľa riadneho inštančného postupu. Potenciálne poskytnutá ochrana práv sťažovateľky ústavným súdom by tak bola v tomto štádiu konania predčasná, keďže ústavný súd, zohľadňujúc princíp subsidiarity, poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní uplatnením zásady *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu